

Den 8. april 2018

Nyt skilsmisssystem kræver nye folk

Af

Bruno Skibbild Christensen

Forfatter til bogen "Far i klemme"

Tirsdag den 27. marts blev den politiske aftale om et nyt skilsmisssystem offentliggjort.

Når jeg læser aftalen igennem, er der flere elementer, der KAN betyde et velkomment kursskifte, for mens overskriften for forældreansvarsloven i 2007 var "barnets ret til begge forældre", så er det hensigten i aftalen, at "barnets ret til trivsel" nu skal stå øverst – og endda indføres i formålsparagraffen.

Derudover skal forældrenes omsorgsevne vægtes i afgørelser om forældremyndighed og samvær. Det er også en nyskabelse i forhold til loven fra 2007, der medførte en praksis, hvor myndighederne bevidstløst afgjorde spørgsmål om samvær uden overhovedet at skele til hverken forældreevne, omsorgsevne eller barnets trivsel eller mistrivsel.

Hvis "barnet pligt til begge forældre under alle tænkelige forhold" med det nye system afgår ved døden, vil det være et fremskridt, specielt for de børn, der befinder sig i den nye røde kategori.

Jeg hæfter mig dog ved Rasmus Kjeldahls (direktør i Børns Vilkår) bemærkning i pressen om, at "det afgørende er nu, hvordan systemet kommer til at fungere i praksis".

Det kan jeg kun give Rasmus Kjeldahl ret i. I min optik bør de medarbejdere, der ukritisk har sendt børn på skadeligt samvær i de sidste mange år, kigge sig selv dybt i spejlet og spørge sig selv om de evner at ændre fokus fra forælderrettigheder til barnets trivsel.

Specielt bør ledelsen af det børnesagkyndige selskab, med formand Michael Kaster i spidsen, gøre brug af det helt store spejl. Der påhviler denne faggruppe et stort ansvar i det nye system, som er skitseret i den politiske aftale – og med den nuværende ledelse har jeg mine tvivl om, hvorvidt de kan løse opgaven.

Michael Kaster har ikke lagt skjul på, at han og den øvrige ledelse i det børnesagkyndige selskab ville arbejde for, at et nyt system skulle være endnu mere funderet i forælderret, end det var i forvejen. Han har talt om ligestilling af forældrene, som det eneste gangbare for at dække barnets behov. Kaster har advokeret så massivt for "barnets ret til to forældre", at det til tider har været svært at kende forskel på lederen af det børnesagkyndige selskab og lederen af Foreningen Far – og det er ikke en sammenligning, Kaster skal være specielt stolt af.

Hvis den nye politiske aftale skal medføre en ændret praksis i de enkelte vurderinger og afgørelser, der sætter barnets trivsel over alt andet, så kræver det også nye folk – især de mest forbenede af slagsen må benytte lejligheden til at finde sig noget andet at lave, heriblandt Kaster og Co i Det Børnesagkyndige Selskab.

Michael Kastors svar på VIVEs kritik af de børnesagkyndige undersøgelser viser med al tydelighed, at hverken han eller det børnesagkyndige selskab har noget der blot ligner elementær forståelse for dynamikkerne i de røde skilsmisser, såsom vold, overgreb, narcissistisk personlighedsforstyrrelse, psykopati, misbrug etc.

Det er tydeligt i Kastors svar til ministeriet, at han IKKE mener, at børnesagkyndige skal udrede eller afdække sociale problematikker i familiesager.

Det er også tydeligt i samme skrift, at Kaster ikke tillægger forældreevne og omsorgsevne nævneværdig betydning i den børne-sagkyndiges arbejde.

Ja – faktisk giver Michael Kaster udtryk for, at det slet ikke er den børne-sagkyndiges opgave at finde ud af, hvad der "op eller ned" endsige "kulegrave" sagen.

Med sådanne politiske holdninger giver Kaster således selv svaret på hvorfor de børnesagkyndige undersøgelser over en bred kam opleves som overfladiske og tendentiøse – der politiseres med andre ord i de enkelte undersøgelser, så det for de involverede kan have karakter af manipulation.

Kaster adskiller forældreansvar og forældreevne. Det kan man ganske enkelt ikke. Det giver ingen mening at tale om forældreansvar, hvis en forælder ikke besidder forældreevne.

Kaster skubber det socialfaglige videre til kommunerne. Det holder ikke vand. Som praksis er lige nu, så har kommunerne netop ikke indflydelse på spørgsmål om skadeligt samvær.

Kaster giver udtryk for, at den krænkede forælder (eksempelvis et voldsoffer) skal udvise forståelse for voldsudøveren og derpå bidrage til at konflikten nedtrappes. DETTE giver slet ikke nogen mening. Tænk, hvad et sådant princip måtte betyde for straffesager generelt?

Kaster er bange for, at en grundig undersøgelse og kulegravning vil gå ud over kompleksiteten i sagerne. NEJ – tværtimod. Netop ved hjælp af en grundig og relevant undersøgelse kan man opnå et overblik over kompleksiteten.

Igen – jeg føler ikke på nogen måde overbevist om at Michael Kaster og co. I Det Børnesagkyndige Selskab evner at arbejde i et system, der har "barnets ret til trivsel og beskyttelse" som overskrift.